

שמואל תמיר

תפס טרמפ

ברגע האחרון על

ד"ש, ובקנוניה

מתוכמת

הצליח להשתלט

על התנועה

התנועה

לא נולדה מיפלצת! צהלו אני שי התנועה הדמוקרטית לשינוי ב' בוקר יום השישי האחרון, כאשר נודעו להם לראשונה תוצאות הבחירות הפנימיות שנערכו במיפלגה. "חששנו פן תיוולד מיפ-לצת", התוודה מנכ"ל כור לשעבר, אלוף (מיל.) מאיר עמית. אבל הסתבר שהיה זה פחד שוא." ואומנם למראית עין נראה הרך הנולד גורמלי למראה.

כמו אבות המסתובבים ליד חדריי-הלידה ההווים בדמיונם הפרוע שנשתיים תלדנה להם ילדים עם שני ראשים, שני זוגות ידיים או עין אחת במצח, כך חששו גם ראשי ד"ש במשך היוםיים שחלפו מעת שהסתיימו הבחירות ועד שנודעו תוצאותיהן.

החשש העיקרי היה פן הדמוקרטיה תש-תולל והם ימצאו את עצמם בתנועה עם ראשים אלמוניים, או ראשי המולות ש-ישתלטו על התנועה. מבחינה זו הוסג חששם בעת שנודעו תוצאות הבחירות. ה-רמישיה הראשונה, שנבחרה לעמוד בראש רשימת ד"ש לכנסת, הלמה להפליא את כל ציפיות ראשי התנועה. היא לא היתה שונה מהחמישיה שהיתה ממונה לעמוד בראש הרשימה אילו נעשתה הבחירה בידי ועדת-מינויים.

בראש הרשימה נבחר לעמוד מנהיגה, הפרופסור יגאל ידין. אחריו באו, על פי הסדר: הפרופסור אמנון רובינשטיין, איש

האחת מהן היא הגלויה והברורה לכל. ה-שניה היא הנסתרת. שתי המשמעויות גם יחד לא היו בבחינת מחמאה לתנועה ה-חדשה שנולדה על ברכי היומרות לחולל שינוי ותמורה.

שיטה מסלפת

ומעוותת

מ הבחינה הגלויה הסתבר ששיטת ה-דמוקרטיה, אותה הנהיגה ד"ש, היא ל-מעשה שיטה אנטי-דמוקרטית קיצונית ה-מאפשרת את ריכוז הכוח והשליטה בידי רוב מקרי היכול להיווצר על ידי קנוניות ותככים ומונעת כל ייצוג מקבוצות מיעור טים בעלות-מישקל. השיטה, פרי המצאתם של פרופסורים, היא אולי יפה מאוד בתי-אוריה, אבל במציאות היא שיטה מעוותת ומסלפת מאין כמוה. שכל ועדת-מינויים ממונה או נבחרת עדיפה עליה.

בשיטת הבחירות היחסית המקובלת, יכול כל פלג לזכות בייצוג בהתאם למשקלו היחסי בתנועה. למשל, גוף או קבוצה שהיו מצליחים לרכו 10% מחברי ד"ש סביבם, היו זכאים, ובצדק, לתבוע לעצמם את המקום העשירי ברשימת מועמדי התנועה לכנסת. השיטה המתוחכמת, האולטרא-דמוקרטית, פועלת, ככל שהוכח על ידי תוצאות הבחירות בד"ש, בעילות רק ל-גבי מנהיגי הצמרת, הנהנים מאימון כל הפלגים והשכבות. החל מהמקום השביעי ברשימה והלאה החל עיוות וסילוף של פני המיפלגה. כך קרה שאף אשה או נציג עדות לא הגיעו למקום ריאלי ברשימת מועמדי ד"ש, אפילו לפי חישוביהם האופטימיים ביותר לגבי מה שעשוי להיות מקום ריאלי ברשימה.

אישים בודדים, שלא הצליחו לגבש סביבם כס המולות וקבוצות לחץ, נותרו חסרי-סיכוי להבחר. ואפילו מנהיגי המולות דוג-מת שלמה אליהו או טובה סעדון, שי מפניהם חששו כי ישתלטו על צמרת ה-תנועה, לא זכו לייצוג המשקף את כוחם. מפני שלא כרתו בריתות ולא עשו קנוניות עם אחרים.

עד כאן המשמעות הגלויה של הבחירות, שאפילו מנהיגי ד"ש לא ניסו להסתיר את

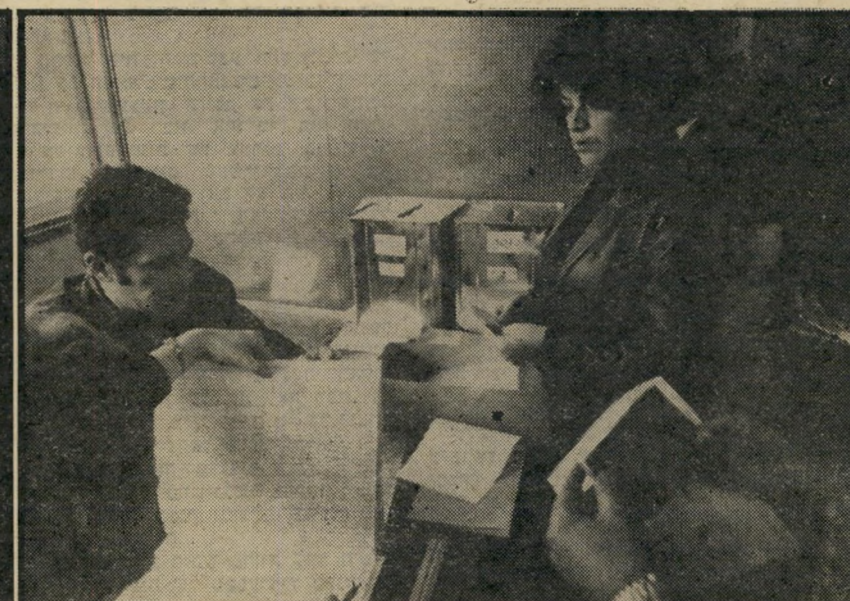
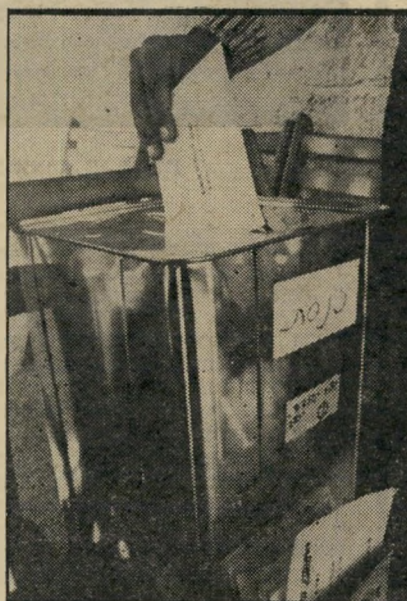
שיצלמו אותם בעת הצבעתם. אולם אם כי למראית עין היתה הרשימה שנפלטה מהמחשב, יומיים מוקדם מהצפוי, בריאה ויציבה, הסתבר תוך זמן קצר כי שמחתם של ההורים והמיילדים היתה מור-ראש חינוכי, העונה לכל הדרישות של תנועה ימנית בעלת תדמית הגונה ומכובדת — אלא שבגופו היה מעוות לחלוטין. מיפלצת, מסוג זה חששו ממנה לא נולדה. אבל נולד יצור שהדיבוק כבר שוכן בקירבו מרגע לידתו.

בחירת תריסר המקומות הראשונים ברשימת מועמדי ד"ש לכנסת, כפי שי נבחרו על ידי יותר מ-20 אלף חברי ה-תנועה, מצביעה על שני סוגי משמעויות.

שינוי; ראש המוסד למודיעין לשעבר, מאיר עמית; שמואל תמיר, מנהיג המרכז החופשי ומאיר זורע, ראש מינהל-מקרקעי-ישראל לשעבר.

עד כאן נהגו בוחרים ד"ש על פי כל הציפיות מהם. הם לא העלו לחמישיה ה-ראשונה שום דמות חדשה ורעננה. היה ברור שבין כל מרכיבי התנועה הדמוקר-טית הוסכם מראש מה יהיה סדר המנהיגות בצמרת. איך בוצע הדבר כרי שגם ה-מחשב יפלוט הרכב כזה בסדר מעין זה — זה עדיין לא ברור.

עד כמה היה הדבר צפוי מראש ניתן ללמוד מהעובדה שביום הבחירות דאג דובר התנועה לצרף צלמים לחמשת ה-מועדים למקומות הראשונים בילבד, כדי

הקלפי

מעטפה ובה רשימת מור עמדים לכנסת משול-שלת לתיבת-הקלפי בקלפי של אורי-הודה. כל בוחר סימן בטופס מיוחד את מועמדי.

ההצבעה

בחרת של ד"ש מתייצבת לפני אחת מוועדות-הקלפי של התנועה בתליאביב, כדי להצביע בבחירות הפנימיות שנערכו במיפלגה זו בשבוע שעבר. בעלי זכות-הבחירה היו רשאים להצביע גם עבור בני-זוגם. תוצאות ההצבעה לא העלו לחמישיה הראשונה שום דמות חדשה והיא כללה את כל מנהיגי הצמרת.